

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1683/2023
20.09.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миљан Грбовић, адвокат из ..., против туженог Јавног градског саобраћајног предузећа „Нови Сад“ из Новог Сада, чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Бојовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Новом Саду Гж1 16/23 од 08.02.2023. године, у седници већа одржаној 20.09.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Новом Саду Гж1 16/23 од 08.02.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Новом Саду Гж1 16/23 од 08.02.2023. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Новом Саду Гж1 16/23 од 08.02.2023. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужиоца па је преиначено решење о трошковима поступка садржано у пресуди Основног суда у Новом Саду П1 1160/19 од 22.11.2022. године којим је обавезан тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 23.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности па до исплате, тако што је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова поступка и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 42.800,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке па до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против решења донетог у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20) у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Ревизијом туженог оспорава се одлука о трошковима поступка чији се обрачун врши у свакој парници појединачно и представља чињенично питање сваког конкретног спора. Поред тога нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе поводом одлуке суда о трошковима поступка имајући у виду да судови о трошковима поступка одлучују у сваком конкретном случају ценећи одредбе Закона о парничном поступку којима је регулисано одлучивање о захтевима странака за накнаду трошкова поступка.

Из изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној због чега је Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. у вези члана 420. ЗПП Врховни суд је утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Дозвољеност ревизије против решења другостепеног суда регулишу одредбе члана 420. ЗПП којима је прописано да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правоснажно окончан (став 1.), те да се у поступку поводом ревизије против решења сходно примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде (став 6.).

Закон о парничном поступку у члану 28. прописује да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима предвиђеним овим законом меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1) док се камате, уговорна казна и остала споредна тражења као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев (став 2). Према томе под главним захтевом у смислу наведеног члана подразумева се захтев странке због кога се поступак води док се споредним тражењем сматрају захтеви странака који су акцесорне природе у односу на главни захтев. Имајући у виду да је ревизија изјављена против решења којим је одлучено о трошковима поступка, што не представља главни захтев већ споредно тражење, то ревизија изјављена против ове врсте одлуке није дозвољена применом члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. ЗПП.

Ревизија тужиоца није дозвољена ни по одредби члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП која прописује да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио одлуку и одлучио о захтевима странака јер се наведена законска одредба не примењује приликом одлучивања о споредним тражењима обзиром на одредбу члана 28. ЗПП.

На основу изнетог применом члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић